

A Társaság

Zimmerauer műterem félv.

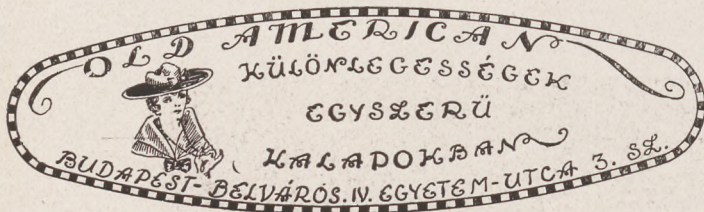
Reverte Péter gróf és felesége
sz. Schwarzenberg Ida hercegnő.

Holzer

cs. és kir. udvari és kamarai szállító
divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 9.

JOGI VIZSGÁKRA

(alapvizsgákra, szigorlatokra államtudományi államvizsgákra), államszámvevői államvizsgára, felelősséggel előkészítünk urakat, hölgyeket és vidékieket is. Vidékieknek speciális jegyzeteinket előre küldjük. (Államszámvevőre: példatár, állami könyvek gyűjteménye.) (Jegyzetkölcsönzés. Díjtalan felvilágosítás. Szontágh Donáth jogi szemináriuma, Budapest, IV., Váci-u. 51. II. Személyes értekezés köznapokon d. u. 4-7-ig.

Rácz Dániel

Női felöltők, angol kosztümök és alkalmi toirok,
blousok, pongyolák áruháza és műtermei

Sürgöncim „Robéria”
Telefon: 167—02.

Budapest,
IV., Rágyó-utca 2.

Bőrö Piunka fényképészeti műterme.
(Kirakat a Margitszigeten.)

Különlegesség: színes foto-skizsekben.
Telefon: 95—18. Budapest, II., Margit-körút 1.

150 darabból álló, finom mintájú

ALT-WIEN

porcellán-készlet eladó.
Cim a kiadóhivatalban.

TÖRÖKÖK

Irta: DOBAY ISTVÁN.

A Társaság kiadása. — Ára 5 K. Megrendelhető A Társaság kiadóhivatalában, Budapest, IV., Reáltanoda-utca 18. szám.

Tuschák Paula

vállfűző különlegességek

Budapest,

Telefon: 176—63. IV., Váci-utca 11/B. 1/2 em.

A TÁRSASÁG

hasábjaira hirdetések feladhatók a kiadóhivatalban,

IV., Reáltanoda-utca 18.

Telefon: József 25—11.

Urmánczy
Nándorné

Szakácskönyve

ára kötve 4 korona 40 fillér.

::: Jövedelme a háboru árváié. :::

LITTKÉ

Casino
for England
Cremant Rosé
Sport

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR. – TÁRSSZERKESZTŐ: SZÉNÁSY SÁNDOR DR. EGYETEMI MAGÁNTANÁR.

IV. évf.
37-ik szám.

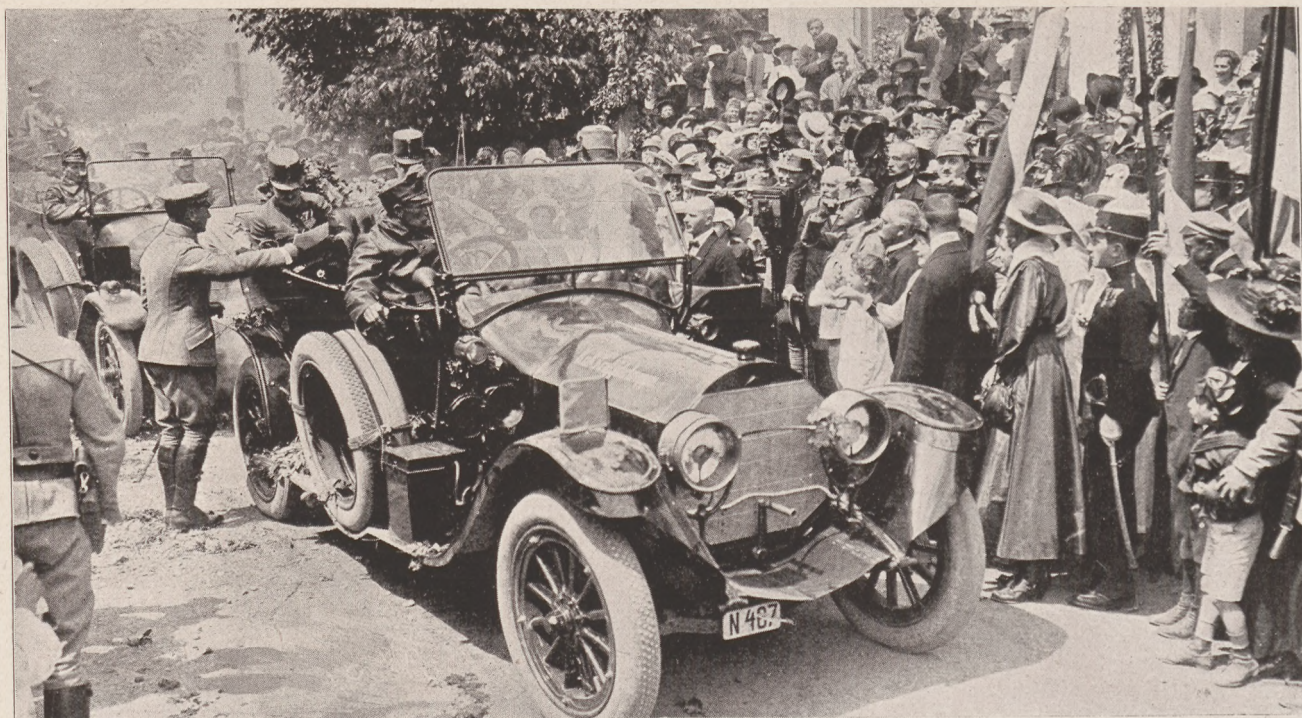
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

Előfizetési árak: egy évre 28 kor., félévre 14 kor., negyedévre 7 kor. Egyes szám ára 60 fill.

Budapest,
1917. szeptember 16

A királyné — édesanyja, fivérei és gyermekei társaságában.

A király látogatása Erdélyben.

A bagdadi bányász.

Irta Zilahy Lajos.

Regény.

(Folytatás.)

A szerződés értelmében ugyan króziusi hasonbért kapott évente a banktól, mégis rájött arra, hogyha saját kezelésébe veszi át a bányákat — utóvégre ő maga is elláthatja magát elsőrendű bányászkerőkkel, — a bagdadi és mosszuli bányák legálább négyszer annyit fognak jövedelmezni.

Angolországi utja is elsősorban ennek a tervnek szólt. Azokkal az angol mérnökökkel tárgyalt Londonban, akiket magával akart vinni Bagdadba.

A bank ugyanakkor ajánlatot tett neki a bányák végleges átvételére, — Ali Fjul Ibrahim fia azonban nem akart örökre megválni apai örökétől. Különb is, hogy a chambridgei egyetemen bányamérnöki oklevelet szerzett magának, nem akarta ezt az értékes pergament a szobája falára felakasztani, — semmi kedvet sem érzett ahhoz, hogy mint teljesen foglalkozás nélküli milliomos hazátlanul csatangoljon egész életén keresztül egyik metropolis hoteljéből a másikba.

Tele volt munkavágygal és életkedvvel és azzal a határtalan ambícióval akart hozzáfogni a keleti bányák vezetéséhez, amivel csak huszonhatéves fiatalemberek rendelkeznek, akiknek semmi gondjuk sincs a világon.

A pesti események azonban minden eddigi tervet halomra döntöttek. A világjáró török ifjút, aki magyar félvér volt, magához kötötte és nem engedte tovább a magyar föld.

Most már az volt végleges elhatározása, hogy Magyarországon marad és hogy az ambíciója se maradjon kielégítetlenül: a borkői bányatelepek kitermelésével fog foglalkozni, amely ugyan összehasonlíthatlanul kisebb üzem, mint a bagdadi, mellékfoglalkozásnak azonban semmikép sem megvetendő. Sőt a magyar-

országi viszonyokat tekintve, a borkői üzem egy magánember kezében egyesítve, így is páratlanul fog állani.

A szmirnai banknak hosszú távirat ment és a bank, amely csak rövid idővel ezelőtt kurta elutasítást kapott ajánlatára, ugyancsak meg lehetett lepelve.

A táviratban az állott, hogy a bank megbízottai a szerződés konceptusával haladéktalanul utazzanak Budapestre.

A jövendő káprázatos képe.

Weisz vezérigazgató ur, aki minden lakójától megkivánta, hogy mikor a házába költöztek, leviziteljenek nála, jobban mondva bemutatkozzanak, ő azonban, miután ez magától értetődő volt, senkinek sem adta vissza a vizitet, — a mult napokban szegre akasztotta eddigi elveit, bár Gáspár komolyan neheztelt. Gáspár ugyanis, mikor arról volt szó, hogy az udvari tanácsos urnál családjával együtt tisztelegnie kellett volna, kijelentette, hogy ő a névjegyet, amelyet hatszázéves praedicatum diszit, nem küldi be kihallgatás végett annak az öreg tollas-zsidónak.

Gáspárnak akkori büszkesége, most, hogy nagyot fordult velük a világ, — igen előnyös következményekkel járt.

A méltóságos ur leküldötte hozzá az inasát és megkérdezte, hogy mikor lenne hajlandó a nagyságos ur fogadni őt?

Gáspár visszaüzent, hogy a délután folyamán bármikor rendelkezésére áll.

Weisz öt óra tájban, kezében az elmaradhatatlan esernyővel, pontosan megjelent, igen jókedvűnek látszott, mindamelllett igyekezett alázatos lenni Gáspárral szemben, aki határtalan fölényvel kezelte.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte tőle udvariasan, de mégis szárazon, mikor odabent a szobában leültette és szivarral kínálta meg.

Weisz összefonta kövér kezeit a hasán és két szabadon maradt hüvelykujjával gyorsan malmozni kezdett.

A király látogatása Gerock gyalogsági tábornok hadseregcsoportjánál.

— Hát kérem, arról lenne szó, — kezdte fontoskodva, — miszerint értésemre jutott, hogy a kedves leendő veje tárgyalásokat folytat a borkői bányatelepek megvétele dolgában. Nem mulaszthatom el megjegyezni és felhívni az önök figyelmét arra a körülményre, hogy az én bankom már régóta foglalkozik bányüzemek finanszírozásával is. Így Erdélyben a csopárdi rézbányák...

Gáspár félbeszakította:

— Aligha hinném, hogy a leendő vőmnek valamilyes finanszírozásra lenne szüksége.

Weisz gyorsan a Gáspár karjára tette a kezét.

— Igen jól tudom. Pontos értesüléseim vannak a kedves veje anyagi viszonyai felől, de nem is erről van szó. Egy induló nagyszabású iparüzemnél mindig szükség van egy megbízható pénzügyre, amelynek kezében a pénzügyi szálak összefutnak. Éppen azért gondoltam, hogy az a kedves ismeretség, amely bennünket összefűz, jogot ad nekem arra, hogy a vezetésem alatt álló pénzügy elsősorban kombinációba jöjjön.

Gáspár egy pillanatig nem felelt. A Weisz kövér hüvelykujjai motola-sebességgel peregtek egymás körül és a cvikkerje fölött nézett ki Gáspárra. Azután gyorsan hozzátette:

— Egyben közölnöm kell önnek, hogy a bank egyik megüresedett felügyelő-bizottsági tagságára a hétfői közgyűlésen az én intézkedésem folytán ön a legkomolyabb jelölt.

— Mielőtt végleges választ adhatnék, előbb beszélnem kell a vőmmel.

A kihallgatás ezzel véget ért és Gáspár az ajtóig kísért Weisz.

Az ajtóban azt mondta neki:

— Kérem, igazgató ur, nem tudna ön nekem itt valahol a Rózsadomb környékén egy megfelelő villát ajánlani?

— Ó, igen! Sőt, hogy egyebet ne mondjak, a bank birtokában is vannak villatelkek, ezek, azt hiszem, még jobban megfelelnek, mert mégis csak megfelelőbb, ha az ember a maga izlése szerint épített, mintha valami ócska tákalmányt vesz át.

— Hát erről még beszélni fogunk, — nyujtotta a kezét Gáspár és kegyelemben elbocsátotta a vezérigazgató urat.

A rózsadombi villa Saroltának volt a kedvenc ideája; Gáspár, aki már szeretett volna elköltözni az Attila-köruttról, ahova annyi kellemetlen emlék fűzte, már majd beleugrott egy méregdrága nyolcszobás villa megvételébe. Saroltának azonban sehogy sem tetszett a villa ál-angol stílusa, így azután mégis csak az építés mellett maradtak, amit az őszre terveztek. Alinak most ugyis minden idejét lekötötték a borkői tárgyalások.

Emellett természetesen János-pusztáról sem feledkeztek meg. Gáspár bejelentette Alinak idevonatkozó terveit.

— Ez tulajdonképpen a kislányom érthető kívánsága, — mondotta és ránézett Saroltára, aki elpirult és a szeme könyekkel telt meg.

Ali János-pusztá visszavásárlását magától értetődőnek és igen természetesnek találta. Ugy határoztak, hogy ezeket a dolgokat akkor fogják lebonyolítani, ha a borkői tárgyalások és a szmirnai bankkal a szerződés perfektuálása befejezést nyernek, amelyek mégis csak igénybe vesznek egy-két hónapot.

Boldogan izgalmas tervezgetésekkel volt tele a jövő. Ali, aki üzleti tárgyalásaiban fiatal kora dacára, hidegfejű és fegyelmezett agyvelejű férfiúnak bizonyult, Saroltával szemben egy alázatosan gyengéd, olvatag szivű diákgyermek volt.

— Veszek neked majd baba (ezzel a becéző névvel illetve Saroltát) egy kis fehér automobilt és te is ki fogod tanulni a soffőrséget. Különben is szándékomban van a mostani gépemet egy Renault-tal kicserélni.

Ez a nagy zöld automobil egy meglehetősen régi Turcat-Märy-márka és bár a francia gyártmányok között ebben a nemből igazán elsőrangú, még sem szeretem a drótküllős kerekei miatt. Elég bolond voltam eddig magammal cipelni még Angliába is, de azért ragaszkodtam hozzá, mert szegény anyám vette Párisban.

Az anyjáról mindig a legnagyobb szeretettel és meghatottsággal beszéltem; az apja emléke már elmosódott az emlékezetemben, hiszen egész gyerek volt, mikor Ibrahim atya meghalt.

Szeretett néha elkalandozni a messzi Bagdadba és sokat beszélt Saroltának gyermekkori emlékeiről és benyomásairól: a furcsa muzulmán-házakról, a turbános mohamedánokról, a különös bagdadi bazárokról, amelyeknek álomszerű sátoráiban sokat bolyongott egy Detrizsán nevű szolgáló felügyelete alatt.

Detrizsán! Milyen őszinte meghatottsággal emlegette ezt a magas, olajbarna arcú, bársonyos, szomorú tekintetű keleti férfit, aki Ali Fjul Ibrahim házában a legrégebb és legbizalmasabb szolgálója volt.

Detrizsán Ali intézkedésére utban volt Európa felé, hogy magával hozza a család nagyértékű ékszerdobozát, amely Olivia asszony kincseket érő ékszereit őrizte. A keleti násfákat, diadémokat, colliereket, karkötőket és gyűrűket. Ali Fjul Ibrahim feleségének halála óta nem látta emberi szem; egy rozsdás, ósrégi vaskazetta mélyén pihentek. Most azután Detrizsán utra kelt velük (egyedül ő benne bizott meg Ali), hogy Konstantinápolyon és Bukaresten keresztül elhozza Budapestre Saroltának.

Detrizsánnak az utiterv szerint kilenc nap múlva kellett megérkeznie. Sarolta érthető izgalommal számolta a napokat.

Alinak az volt a legujabb terve, hogy miután a tárgyalások a nyári hónapokban ugyszó véget érnek, vagy legalább szünetelni fognak, már az esküvő előtt, amit karácsony tájára terveztek, leutaznak pár napra Bagdadba. Az öreg, hűséges Turcat-Märy, amelynek 60 Hp. motora, óriási karosszeriája és drótküllős kereke ugyszó hosszú távokra való, hadd tegyen velük még, mielőtt eladná, egy bucsu-kirándulást Konstantinápolyig. Innen az örmény hajókkal, majd a német vasutvonalak kényelmes kocsjáival Adana, Kiliz, Neszibin és Morszul városokon át már csak egy ugrás Bagdad.

Minden napra jutott valami színes, gyönyörű terv, ami felizgatta a fantáziákat és ugyszó tekintettek a jövődőbe, mint a kaleidoszkop bűvös csövébe.

Egy délelőtt, kezében apró kék táskával, bokáig érő szürke porköpnegben, fején ezüst-rózsákkal díszített fekete szalmakalapban, egy szemüveges, szikár nő csengetett be a Jéryék lakásába. Odabent kitérte a kezét és hangos sirással ölelte magához Saroltát.

Freulein Julie volt.

Két napig maradt Jéryéknél s mikor megtudta, hogy az ősszel ő is vissza fog kerülni János-pusztára, nem tudott hova lenni a boldogságtól.

Gáspárék rendszeresen valamelyik dunaparti szálloda terraszán vacsoráztak és olykor én is velük tartottam.

Egy este az asztalunkhoz lépett Tatár Kristóf, a premontrei főgimnázium latin-tanára, aki igen régi, jó ismerőse volt Jéryéknek.

A magas, kékszemű pap nagy bocsánatkérések között állott meg az asztalunk mellett.

— Nagyságos asszonyom, — fordult Milcsi felé, — már régen őszinte vágyat érzek megismerkedni Ali

Fjul Mehmed urral. Én ugyszó, — mondta és összekulcsolta szép, fehér, papos kezeit, — valaha Kelet-utazó voltam és a nemzetközi filológiai társasággal, mint az összehasonlító nyelvtudományok egyik szerény munkása, beutaztam a Tigrisz völgyének minden nagyobb városát.

Ali látható örömmel, mosolyogva kínált helyet maga mellett a papnak s ettől kezdve a két embert semmi más nem érdekelt, csak a távoli csodálatos Kelet, az ezeregyéji Bagdad, amelynek az ifju török szülötte, a kékszemű pap pedig rajongó zarándoka volt.

— Járt ön Bagdadban? — ez volt az első kérdése Alinak a paphoz.

— Ó igen, — bólintott Tatár Kristóf, — körülbelül négy esztendeje, hogy arra jártam.

— Akkor bizonyára emlékezik azokra a karavánutakra, amelyek Bagdad és Morszul városok vonalába esnek s amelyek Perzsiát és Szíriát kötik össze. Mind ezt csak azért említem, mert az arra járó idegeneket az a csodálatos tévedés ringatja, mintha Versailles alatt járnának. Bagdad alatt ugyszó a karaván-ut mellett egy fehér rokokó-kastély ötlük az utazók szemébe, amely tökéletes hasonmása D'Ogard marquis Versailles alatti híres kastélyának. Ezt a kastélyt az én néhai atyám építtette. A dolog története az, hogy atyám egyszer franciaországi útja alatt megpillantotta ezt a versaillesi kastélyt, amely a francia műépítészetben is egyedül való. Az öregur rajongója volt minden szépségnek, — ez különben a fiát is jellemzi, — mondta mosolyogva Ali és Saroltára tekintett — denique megszerezte a marquistól a kastély tervrajzát és az utolsó szegig ugyszó felépíttette Bagdad mellett...

— Milyen különös, megkapó ötlet, — jegyeztem meg őszinte lelkesedéssel.

Tatár Kristóf kezébe szorította csontos állát és szurós kék szemével keményen belenézett a levegőbe.

— Igen, ugyszó rémlik, — mondta elgondolkozva, — bár őszintén szólva, bagdadi tartózkodásom sokkal futólagosabb volt annál, semhogy egy épület emléke pontosan megmaradt volna az emlékezetemben. Kérem, ott annyi csodálatos dolog köti le az ember figyelmét!

Ali elemében volt, egyszerre bőbeszédűvé vált, hogy egy olyan emberre akadt, aki az ő hazájában is járt.

Elmondotta atyja káprázatos meggazdagodásának és a bagdadi bányáknak történetét.

— Ezelőtt harminc-harmincöt esztendővel a Tigrisz közelében, Harbalban, Dzsézirehtől egy napi járóföldre, felbecsülhetetlen kőszéntelepekre akadtak, amelyek Ali Fjul Ibrahim birtokain terültek el. Ez igen fontos körülmény volt a szíriai kereskedelem és ipar szempontjából, amely akkor csecsemőkorát élte és csak Európából kapott szenet. A jámbor karavánok, akik roskadásig felpakkolt tevéik hátán rizsszel és datolyával megrakodva érkeztek naponkint Perzsia felől és angora-kecskék nyáját hajtották maguk előtt, lassankint mindig ritkábban jelentek meg Bagdad és Morszul alatt. A karaván-kereskedelem abban a pillanatban halálra volt ítélve, mihelyt a Tigrisz-völgyi szénbányák hírére a keleti horizonton megjelentek a nyugati kalmárok. A németek vasutálózatot építettek előbb Szkutariból Angoráig, majd megépítették a Bagdadi Vasutat, amely Eszki-Csehirből ágazik ki és Áfium-Karahisszáron keresztül egészen Kóniáig ér el és jelenleg a Perzsa-öböl Koszima kikötője felé gravitál. Egyidőben épült a Szi-

Pfeifer Ferdinánd-féle könyvkereskedésben

minden könyv kapható s minden folyóíratra elő lehet fizetni.

(Zeidler Testvérek)

Alapítási év 1841. Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 7. sz.

A király látogatása Besztercén.

riai Vasut, amely Esszából megy Beirutig, délfelé pedig Hajfáig. No és a brittek . . . róluk igazán felesleges beszélni, ma már az utolsó bagdadi bazár is az ő kezükben van . . .

Elmerülve hallgattuk Ali Fjul Mehmed beszédét, aki rajongással, szeretettel és néha fájdalommal beszélt hazájáról. Közben észre sem vettük, hogy az étterem ajtajában már régóta figyel bennünket egy alacsony férfi, mozdulatlanul és szinte megkövülten.

• Csopej doktor volt. Mikor meglátta, hogy észrevettük, gyorsan eltűnt.

Ahogy szomorú pupjával egy pillanatra felvillant, Saroltának úgy tűnt föl, mint egy régi, rossz álom.

Lom, a Lubomirszky-ló.

Sarolta rosszul érezte magát, sőt ezen a napon ágyban is maradt. Nem volt semmi különösebb baja, fiatal lányoknál azonban gyakran előfordul az ilyesmi. Így azután a délutáni kirándulás, amelyet a Svábhegyre terveztünk, nagy sajnálatunkra elmaradt.

Együtt jöttem le Alival Gáspárék lakásáról. Egyelőre igazán nem volt programunk a mai délutánra.

Tanácsstalanul állottunk a kapu alatt.

— Legokosabb lesz, — indítványozta Ali rövid gondolkodás után, — ha kimegyünk és megnézzük a versenyeket. Kiváncsi vagyok az egyik Lubomirszky-ló formájára; délelőtt együtt voltam Lubomirszkyvel, a herceg igen kiváló teljesítményeket vár Lomtól, a szénfekete mentől. Én, hogy ugrassam a herceget, aki különben igen kedves és jovialis ember, néhai atyámnak meghitt barátja, anélkül, hogy valaha is láttam volna a lovat, vagy plane a kvalitásait ismerném, kijelentettem, hogy amint én tippem, az ő lova a délutáni versenyeken a legutolsók között lesz. És agyba-főbe dicsértem a többi lovakat. A herceg erre, hogy letromfoljon, fogadást ajánlott föl és én inkább a tréfa kedvéért belementem a dologba és nem jelentékeny összegbe ugyan, de mégis lefogadtam, hogy a lova máma dél-

után sehol sem lesz. A herceget azonban ismerni kell: ezzel a fogadásával elárulta magát; holt bizonyos, hogy a Lubomirszky-ló, amelyet egyik turflap sem favorizál és a bookmakereknél magas oddssal kapható, elsőnek fog bejönni. Most tehát ki fogunk menni a versenyekre és a hercegnél odaveszett pénzemet a bookmakerekkel fogjuk megfizettetni. Mindenesetre eltöltjük vele a délutánt. Van kedved velem tartani?

Ali intett a sofförnek és beszállottunk a kocsiba.

Kikanyarodtunk az Attila-körutról és a soffór a néptelen Duna-parton szabadjára engedte a gépet. A levegő zugva rohant meg bennünket és az az érzésem volt, hogy mint egy láthatatlan lavina, azonnal maga alá temet. Jóleső szédüléssel dőltem hátra a kocsi kényelmes posztópárnáin, és igazán nem tudnám okát adni, hogy miért, de ebben a pillanatban az jutott eszembe, hogy az egyik atyai nagyanyám Parvus bárónó volt. Odahaza, igénytelen legénylakásomon, ahol pedig magányos óráimban igen sok időm volt tünődni és gondolkodni, ez az emlékezet sohasem látogatott meg, most egyszerre az eszembe villant.

Szerettem volna, ha kisvárosi ismerőseim, köztük a főispán huszárönkéntes fia, aki mindig egy motorbiciklin száguldozott és ezzel határtalan tiszteletet szerzett magának, most mindnyájan sorfalat állottak volna itt a budai Duna-parton, miközben az Erzsébet-hid felé robogott velünk a hatalmas gépkocsi.

Mire kiértünk a versenyterre, már javában folytak a versenyek. Szerencsére a Lubomirszky-ló csak az ötödik futamban szerepelt. Éppen most startolt a negyedik futam.

A nagy tolongásban utat törtünk magunknak az egyik bookmaker asztala felé és Ali odahajolt az asztalhoz, amely mögött egy tűzpiros haju férfi, vastag cvikkerrel apró, disznószemei fölött kapkodva állította ki a tiketteket.

(Folytatjuk.)

A tátralomniczi Csáky szobornál. Felső sorban balról jobbra: Rötzer Ferencné, Egyedi Káty, Demeter porosz főhadnagy, Issekutz István. Alsó sorban: Egyedi Lucy, Röck Béla, Szászy Lajosné. Holitscher Pál felv.

Illés elrepül.

Irta Salamon Ákos.

Kora reggel kiment Julia a szőlők közötti fűszalagon át, a Tisza partjára, póstát várni. Langyos és színes májusi napfény játszott a Tiszán; a tiszta vízben kavicsok csillantak, tarkák, akár a drágakövek és könnyű, lila-aranyfátyolpára libegett a víz fölött, a füzek között, reggeli harmat és májusi köd arannyal himzett fátyola. Julia kecsesen tartotta világoskék napernyőjét, frissen és jókedvűen lépdelt, mosolygósan dudolt valami könnyű tavaszi dallamot. Fölhágott egy csonka fűtörzsre és a falu felé pillantott. A póstáskordé még nem jött. Árnyék volt itt, sőt a víz mellett hűvös is kissé; ám a tulparton fehéren izzott már a napsütésben a szélmalom négy fehér vászonszárnya.

— Trallala-lilla... — dudolta Julia és könnyedén leült a fatörzsre. Piroskötésű regényt hozott — nem, olvasni nem akart, — csak a forma kedvéért, ha meglepik. Julia ábrándozni akart. Istenem, tavasz volt és május és reggel — aranyos fátylak csillogtak a Tiszán — és mondta tegnap a segédjegyző, hogy ma megjön a körorvos fia. Julia szíve megdobbant, éjjel sirt is egy keveset, de nagy, nagy várakozást érzett a

hirre a szívében. Julia öt éve következetesen és kitaróan várta a körorvos fiát, a monoklis Illést, ahogy a faluban mondták. Öt éve várta, leányosan, szívosan, akarattal; van úgy néha lányoknál, azt hiszik, erős akarat elég és kívárnak maguknak valakit. Valakit, férfit, először csipkés kezelőjü, kékselyem-frakkos herceget, időre jó már a körorvos fia is, csak jöjjön. Julia is várta, évek óta várta a lovagot és immáron jó lett volna, ha eljön a lovag, mert az évek elsietnek, mint ezt több régi költő nem tulságosan mélyértelműen, de kellemetlenül helyesen megállapította, — egyszerűen Julia már nagykoru volt, hogy udvariasan szóljunk. De várta szegényke, — sovány volt és kisarcu, akár anyja, a fehér-főkötős tiszteletesné. Csak a keze volt gyerekesen kicsi és fehér és a szeme csillogó, mély, fekete. Mitől csillogott ily babonásan szépen Julia szeme, nem lehet tudni — sok Jókai-regényt olvasott talán az intézetben, esetleg Maupassant kacér történetei is meghuzódtak vékony kiadásban a hálóterem párnái alatt.

Julia ölbeejtett kézzel ült a fatörzsön és arra gondolt, hogy ma fog eldőlni minden. Kis keretek között a nagy szenvedélyeket is szeretik formák szerint elintézni a kisemberek; abszolút az ő számukra nincsen és a végtelent nem ismerik. Felméricskélük az örök időt is, s dátumhoz kötik a születést, a halált, a szerelmet és életet. Így Julia is ezt gondolta most: ma, május 6-án, délután 2 órakor fog eldőlni, hogy értem jött-e el?... Ezt így pontosan megállapította és mint aki egy nehéz dologban megtette a magáét, megkönnyebült. Elvégre a többi már mások dolga és a végzet... igen, istenem, a végzet ellen nem lehet tenni...

Tul a parton valaki dalolt. Korsós-leány jött, megmerítette a füleskancsót és elindult a sárga buzaföldek mentén. Julia nézte, kis irigységgel: lám, ez megy valakihez, az aratók közül talán, vizet visz a kedvesének, hogy szomját oltsa. Nagy, alázatos leány-vágyakozást érzett Julia: menni valaki után, lehajtott fejjel, engedelmesen, szolgálni valakit... Néha a csókok vágyánál is erősebben ébred fel az ilyen szolgálni vágyás az asszonyban. Néha úgy érzik, az asszonyiságuk jobban benne van egy lágy simogatásban, ha elsimitják a fáradt férfi veritékenes homlokáról a ráncokat, mint a hetéra-ölelésben. Alázatosan menni valaki után, hétköznapi is, poros, elnyűtt uton, ha nevet, visszanevetni, ha sir, velesírni. Talán nem is csupán a Tisza-partján éreznek ilyet a vénülő leányok.

Julia most ilyet érzett. És utána nézett a korsót vivő, piroskendős leánynak, míg csak el nem tűnt a sárga kalásztengében. Aztán sóhajtott. Ebben a sóhajásban benne volt minden: a paplak, a segédjegyző, a betuniák, a huszonöt éve és a ma délután két óra is... Föllállt és indult a nyikorgó postakordé elé. Felföldi vén magyar volt a postás erre: gubás, csufnéven.

— Nincs levél ma se, kisasszonykám...

— Jól van, János bácsi...

Kifeszítette napernyőjét Julia s hátat fordított a vén taligásnak. Hangjában dac és akarat csendült. Szájcsélé azért elferdült kissé, azért is fordult olyan sietve nem szabad, hogy ma gyöngének lássák. Azért se!... — morogta félhangosan az egérfoga közül és keskeny cipője orrával felrugott egy kis kavicsot. Indult, sietett, szinte szaladt a fehér, poros ösvényen a paplak felé: délután kettő, ez járt az eszébe s egészen úgy hangzott, mintha ezt mondta volna: az életem.

*

A tornác faragott könyöklőjétől kifeszített zsinóron futtatták föl az ereszig a zöld folyókát, sarkantyuvirágot, a piros réti csillagot. Az ambitust széles kockákkal kövezték; olyik kiporladt már az agyag-alapból

és lógott, ha ráléptek, a házbeliék ismerősen elkerülték az ilyet. Hosszu X-lábu faasztal, meg nádfonatos székek pihentek a fehér fal mellett; az asztalon zöldmázos cserépkorsó. Délután ide ültek ki a tiszteletes és a felesége. A tiszteletes elhizott, pocakos és kövérarcu férfi volt, kopasz és vöröskezű, ujjait összefonta így délutáni pihenőkor a feszülő mellény harmadik gombja felett s hüvelykujjával szeliden malmozott. Pesten tanult valamikor, de már nagyapja is a községben volt tiszteletes, a generáció megvetette lábát itt a Tisza sík partján, a fűzek, puszták, gémesek, karámok, vöröstités, szelid kis fehér faluk között. Az emberek nehézszavúak, lassujárásúak és sulyosak erre, akár maga a föld, a zsiros, acélosan kék, televény ugar. És lassan érik erre minden, de biztosan megérik: a termés is, meg a tragédiák. A termés nagyszemű, buja, sulyos; a tragédiákat sokáig érleli a nap, de néha véres és gyászosan pompás virág sarjad.

A tiszteletesné kötött és aggodalmasan gondolt az uzsonnára, mi háromnapos készülődést vett igénybe. Odabenn terítették, a hüvös és fehér-falu szobákban, tizenöt ember számára, két szobán átnyúló hosszú asztalon. Itt lesz a patikus, a körorvos, a jegyző... Istennem, sokan, olyan sokan... — aggályoskodott a tiszteletesné. Sovány és alacsony asszonyka volt, ellentéte az urának. Keményített fekete szoknyákban járt egész életében, keményített fehér kötőt és főkötőt hordott. Minden nagyon vasalt, mosott, tiszta és keményített volt rajta; vékony és immár pápaszemes, öreg kis arca is ilyen szigorú, vasalt és keményített volt.

— Mit gondol, Pál, miért jött le a Kétely Illés!...

— Miért? — horkant fel a tiszteletes. — Miért, azt kérde fiam? ... Tudom is én. Tán asszonyért jött.

— Ide a községbe?

— Megesik. Meg a'. A szógabirónéval sok verses-könyvet olvastak mult nyáron a Hétkő-nél. Nagyon összetűtmüköttek. Ámbátor... soha nem lehet az ilyet tunni. Heves a fiatal vér, fiam.

— Node ilyet... — és tovább horgolt a tiszteletesné. Julia ezalatt odabenn már megtöltötte a kis buldog-revolvert golyóra és elrejtette párnája alá. Hüvös és egyszerű, de szigorúan tiszta, fehér kis kamrája volt Juliának. Az ablak előtt sok virág, pelargónia, fuchsia, betunia, puha és fekete földben, mit bádoglócsolóval öntözött alkonyatkor. Az ablakon zöld organtin, a legyek ellen, és fehér musselin-függöny. Benn a szobában polituros barna butorok, de sok leányos kellem és gyöngye virágszag mindenütt. A fehérneműs szekrényben levendula. Állótükrös kis asztalon, a horgolt csipketeritón apró női szerszámok és fényezett, fekete fa ékszerdoboz, milyent nagyanyáink szerettek, ebben tartották ódon illatu ékszereiket, a fekete medaillonokat, mikre elgondolt hölgyek vagy vatermörderes férfiak fehér csontból faragott silhouettjét ragasztották és ilyet viseltek szűz és fehér mellükön, a fekete selyem selyem-blouz felett. Sok kedves és régies illatu, romantikus tárgy volt Julia szobájában. A falon kép: »A vadász temetése« és »Mein Heim, mein Glück« — utóbbi olajnyomat egy németalföldi művész festményéről.

A daróczy parkban. A felső sorban; Fráter Zsófia, Szmrecsányi Jenő, Szmrecsányi Miczi és Ninon, Fráter Jenőné, Balás Tivadar plébános. Az első sorban: Halmay Barna, Fráter Lulu, Ghyczy Gyuláné. Dobay István felvétele.

Julia vékony és fehér ujjával megtapogatta halántékán frizuráját, elsimitotta fehér ruhája ráncait és kiment a szobából. Az ebédlővé átalakított, lefüggönyözött és hűs szobákban készen állott a virágos, felterített hosszú asztal. Diszkrét, de érezhető rendetlenség volt mindenütt; fölforgatták az egész lakást. A pipatorium a zongorát támogatta; a Jókai-regények fölvándoroltak a szekrény tetejére, a birsalmasajt és befőttek szomszédságába.

A szógabiró sujtásos inasa söröket hűtött egy jegesvödörbe.

Julia az ablakhoz állt. Az első sárga bricska most kanyarodott be a két kőoszlop között. Illés hajtotta a lovakat. Katona-ruhában volt, de megismerte mégis Julia. Elfehérédett és kissé színpadí, vidékies gesztussal szívére szoritotta kezét.

*

Az uzsonna harsány kacagások közepette vette kezdetét. A hűs szobákban felüdült mindenki, odakünn remegő sárga foltok izzottak az ablaküvegen és az utakon fehérén és szikrázva kavargott a por. Az asszonyok furcsa és groteszk toilettekben, befűzve, felütve és bágyadtan nevettek. A körorvosné spenot-zöld

CAPHOCAL

a legjobb
TÁP =
SZER

kicsinek, nagynak, egészségesnek, betegnek.

A tátrai villamoson. Jankovich Arisztidné és Zlinszky István. Mészáros Loránd felv.

selyemruhában oly félszeg volt, mint egy Macquart-csokor. A szolgabíró vörös fején még ott gyöngyöztek a verejtékcseppek. Valami adomát mondott el és most sört ivott: a korsót öblös mozdulattal emelte a szájához, mikor letette, harcsabajuszán megülledett a könnyű és fehér hab. Kezefejével törölte le és újból feltört a nevetés, hogy remegett belé a pocakja:

— Mese volt... hohoho... mese...

— Az, — hagyta helyben a tiszteletes, ki dülöngözött a kacagástól, — nacceru, hahaha...

Mindnyájan nevettek. Az arcok vonalai eltorzulnak. Csörömpölés, lármá, hangos és ideges feszültség ülte meg a szobát. Ha valaki hirtelen belép ide, a görcsösen feszült arcokról azt liheti, hogy mérgesek. Pedig nevettek. A tányérok, villák csörögtek... Julia tányérára sütötte szemét és komoly volt. Sirás szorongatta a torkát. Oktalan szégyenkezést, szinte megalázást érzett: felugrani és elfutni innen, nem jönni soha többé vissza: ezt szerette volna.

Aztán erőszakos mozdulattal felnézett Illésre és ettől hevesen, biborvörösén arcába szökkent a vér. Illés átellenben ült és evett. Sonkát evett. Egy kemény tojást felébe vágott, óvatosan begöngyölte a rózsaszín sonkaszeletbe és nagyon izléses mozdulattal a szájához vitte. Nem vett tudomást a többiekről: monoklis arca szigorú és komoly volt. Fegyelmezett, csaknem okosan merev volt ez az arc. Hideg és erős vonások, a száj körül szinte kegyetlenül hidegek. Volt valami megdöbentő ebben a hideg arcban: ez már nem volt cinizmus, nem volt blazirt és nem volt fásult, mintha túl lenne minden apró emberi komizságon és félszeg érzésen, valami megérkezetség és márványszerű filozófia volt ez az arc. Nem nevetett. A szája keskeny, vértelen és finoman ivelt volt. Ez a száj nem tud csunya, disszonáns, harsogó, gyalázó szavakat kiabálni, nem tud zsiros, parlagi, füledt adomák fölött kacagni. Csak disz-

krét és fölényesen okos dolgokat lehet mondani ilyen szájjal. Illés evett: nem vett tudomást a többiekről, de nem is nézte le őket. Komoly és okos arcán soha nem villant föl a megvetés, a guny, vagy lenézés: elfogadta szomszédjait, a zöld selyemruhákat, a sörhabos bajuszokat, az öblös, lármás nevetést, a tréfákat, a társalgást, — látszott ezen az arcon, hogy már nem ütközik meg semmi természeti jelenség fölött és tudja azt is, hogy nem lehet megjavítani az embereket, tehát inkább elfogad mindent, ahogyan van. Nagyon okos emberek végső megállapodása az, vagy a nagyon buták primitív filozófiája. Illés okos ember volt. Mérnök.

Julia nézte.

Aztán Illés végzett a sonkával, fölemelte szemét a tányérról és körülnézett. Nagyon nyugodtan. Julián megállapodott a pillantása. Julia érezte, hogy leszalad arcáról minden vér és fehér lesz, mint az abrosz. Szive bomlott félelemmel vert, mint egy harang viharban. Szeme elbágyad: megérezte a percet, hogy most, most, megnézi a férfi és elhatározza, hogy kell-e?... Illés csakugyan nézte. Arra gondolt, hogy valamikor, diákos fővel házasságot ígért ennek a szegény kis vénülő papleánynak és egy holdas este meg is csókolta őt a virágos eperfák alatt. Bosszantotta, hogy az most eszébe jut, szégyenkezést érzett az izléstelenség fölött, csaknem belepirult a bosszankodásba. Felszakadt hirtelen e kellemetlen kis epizód emléke és robbanásszerűen öntötte el az agyát. Megbizsergett a hirtelen rosszullettől: ez a leány, ez a szegény kis antik porcellán műtárgy, ez a kis lisztesarcu... a birsalma-sajt a szekrényen, az a fehér szoba... Illés összeborzongott. Váratlanul nagyon melege lett. Letette a villát. Mereven nézett maga elé. Homlokára kiültek az izzadságcseppek. Mint helyrehozhatlan, súlyos, nehéz vád, kísértet a könnyelmű multból, úgy támadt föl a fehérvirágos eperfák alatti eskü emléke.

*

Alkonyattájt megszűnt az előmlő hőség és kellemes, langyos volt a levegő. Illés és Julia a kertben sétáltak. Igénytelen, inkább veteményes, mint virágos kert volt e hosszú és zöld csik, a paplak háta megett. Szegény, poros akácok és egy kőpad, torz gipsz-figurák, fehér karón színes üveggömbök. Illés fizikai csömört és rosszullettét érzett. A kert végében megpillantotta az eperfákat, mik, — május volt, ó szörnyű véletlen, — fehérbe borultan, csüngő és dus, virágos galyakkal hajoltak a rozant kerítésre. Tehetetlenül ajkába harapott, lopva reápillantott Juliára, ki lehajtott fejjel és sápadtan ment oldalán, a kerti ut fehér kavicsaira sütött szemmel.

— Üljünk le, — tanácsolta Illés.

Leültek. Kinos és hosszú hallgatás. Egy sárga virág hajladozott a zöld fűben, rikitón elválva a zöld alaptól, mint egy impresszionista festő tébolya.

— Végezni kell, — gondolta Illés. — Röviden és velősen, gyökeresen végezni kell, mert a torkomon ül már ez az ügy... Megmondom neki, hogy vőlegény

Alapítva 1862.

GUENDET CONSTANT

svájci órás

Budapest, IV., Kigýó-tér 5. szám.

Åz órás szakmát felölelő összes zseb-, nipp-, fali- stb. órák raktára. :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAORÁK.

vagyok, hogy már nős vagyok, akármit, csak ne nézzen többé reám így, azokkal a nedves szemeivel.

— Mióta katona? — szólalt meg fojtott hangon Julia.

— Január óta, kisasszony . . .

— Ó! — tört fel a »kisasszonyra« önkénytelenül Juliából. Kis, fehér keze megremegett a kőpad támláján.

— Csodálkozik? — kérdezte Illés. Majd nagyot nyelt és elszántan kivágta: — Ezért is, hogy még csak vőlegény vagyok, a menyasszonyom családja akarta így. Majd háboru után tartjuk meg az esküvőt . . .

Első pillanatban kissé elsötétedett minden Julia előtt, de másodpercek múlva csodálkozóan észlelte, hogy tökéletes, gondolattalan és érzéktelen közöny, amit érez. Mintha azt mondta volna a férfi: szép idő van és ez most jó a vetésnek. Vagy más ilyesmit. — Megnősült? Gratulálok! . . . — gondolta és ki is akarta mondani, de valami furcsa és forró szorítást érzett a torka körül. Nini, megint beszél a férfi. Mond valamit: figyelni akart, de a szavak töredezetten, összefüggés nélkül és foszlányosan érkeztek füléhez.

— Milyen kedvesen élhet is itt maga . . . milyen csönd, sok szín . . . sok szín, kevés történéés, mint egy modern novellában . . . mégis, a falusias és színfoltos csönd mögött ott remeg a legváltozatosabb történet . . . Maga az élet.

— Az élet . . . — ismételte csöndesen Julia.

Aztán azt kérdezte:

— Milyen katona maga?

— Repülőtsízt vagyok, kisasszony.

— Repül?

— Igen. Ez mindig különösen vonzott. Azt hiszem, minden új-fajta embert . . . Van benne valami, ha fenn vagyunk a felhők között, valami elérés, valami közelebbjutás a tisztasághoz, a magassághoz . . . Ilyenkor mindig Solnes építőmesterre gondolok . . . Olvassa Ibsent?

— Nem . . . — és Julia álmatagon elmosolyodott, — de repülni . . . azt fogok egyszer . . .

Illés kissé bután mosolygott:

— Nem értem.

Hallgattak. A ház felől a tiszteletesné vékony cérnaszál-hangja sipított:

— Julia, aranyom.

— Menjünk . . . — mondta Julia és felállt.

Szótlanul mentek be a házba.

Este Julia maga elé tette a tükröt, gyertyákat gyújtott szobájában és hosszan nézett farkasszemet a fényes üveglappal. A gyertyák lobogó, sárga fénye arany-tócsákba folyt össze a butorok barna politurján, a padlón és a tükörben. Sirni nem tudott, a könnyek, mint valami nehéz, olmos nátha, fészket raktak homloka mögött és húzták előre, a fényes tükör felé szőke fejét.

Julia szívében már muzsikált valami béke. Mint egy markáns, kiáltó, szuggeráló plakát, úgy villant meg szeme előtt egy éles vonalú kép: napfényes tavaszi reggelen, a zöld mezők, városok, emberek és életek felett egy fehérszárnyu, nagy madár repül, a felhők között, az azurkék ég szintjén, kiterjesztett szárnyakkal, a végtelen felé. A szárnyak között emberek is vannak, egy monoklis férfi és egy fehérruhás leány. Csaknem érezre a repülés hullámain, a letekintés boldog szédülését, a szabadságot, a napfényt, a boldogságot . . . Nagyon hirtelen és szilárd mozdulattal nyult hátra fehér kezével a hús párnák alá és forró ujjával megmarkolta a kemény és hideg pisztolyt. Mosolygott. Már repült.

A Csorba-tónál. Zlinszky István orszgy. képviselő.
Mészáros Loránd felv.

NE KISÉRTS BIZÁNC.

Ezerkilencszáztizenhét nyarán

Az éhes Pest vad lázzal van tele,

Vásáros kedve megnőtt még talán

S vihog bolondul fülledt éjjele.

Fut, fut, pereg a nyugtalan ideg,

Nehéz a gond, hadd fojtsa percnyi kéj,

Hogy benn dörömböl megriadt szived,

Ne gondolj rá és ne kérdezd miér.

Ki látna túl a sötét tornyokon

Ki kérdi, hol jár barát és rokon,

Ki bánja, mit rejt annyi szörnyü sánc

Ki bánja, látja — óh, hisz élni jó

S talán csak engem bánt a vízió,

Hogy látlak éhes körülzárt Bizánc.

DUTKA ÁKOS.

ROSSI ROSINA operaénekesnő
énektanárnő
ERÉNYI ANTAL énekmester-
zeneszerző

Hangfejlesztő és Hangképző Magánénekkiskola
ERZSÉBET-KÖRUT 40—42 d. e. 11-től, d. u. 5 óráig.

somorjai Lukachich Géza vezérőrnagy, a Mária Terézia-rend lovagja, a 20. honvéd gyalogdandár parancsnoka. Lukachich Sándor felv.

A Társaság

Cimképünkhöz. Schwarzenberg Ida hercegnő szeptember 4-ikén a csehországi Frauenberg várkastélyának templomában esküdött örök hűséget Revertera Péter gróf, cs. és kir. kamarás huszárhadnagynak. Schwarzenberg Ida hercegnő 1894. március 10-én született Bécsben. Apja IX. Schwarzenberg János herceg, Kleggau hercegi rangra emelt tartományi grófja, Sulz grófja, Krumau hercege, az osztrák urakházának örökös tagja, belső titkos tanácsos, a 14. sz. dragonyos ezred tartalékos őrnagya, aranygyapjas, — anyja Trauttmansdorff Weinsberg Teréz grófnő.

Revertera v. Salandra Péter gróf az 5. sz. huszár-ezred hadnagya 1893. március 18-án született Párisban. Apja Revertera Miklós gróf, Tollet ura, cs. és kir. kamarás, ny. követségi tanácsos, — anyja a hercergi Borghese házból származó Aldobrandi Olimpia grófnő. Revertera Péter gróf kétszer sebesült meg a harctéren s több kitüntetésben részesült.

Az esküvőt családi lakoma követte, amelyre — ez a háboru — a résztvevőknek a kenyeret magukkal kellett hozni.

*

Őszi tervek. Budapest máris otthon van s újra élni kezd. A háborus évek számával mértani arányban növekszik a háborus állapot megszokása s mintha csakugyan a béke küszöbén állnánk, őszi tervek, téli készülődések bontogatják szárnyaikat. Ami azonban a legnagyobb készülődésben is háborura emlékeztet, az a háborus jótékony cél, mely minden tervet, mint fényt az árnyék kísér, s mely még ezután is igen sokáig a jövő generáció minden életörömének elmaradhatatlan társa lesz.

Az Országos Kaszinó, Magyarország társadalmi

életének vezető faktora, adja az első életjelt, a negyedik háborus idényt is elsőnek fogja nagyszabású jótékony estével megnyitni. Főlöszleges munkát végzünk, midőn az Országos Kaszinó társadalmi jelentőségét kiemeljük, lehetetlen azonban ez alkalommal arra a szerepre rá nem mutatnunk, melyet a Kaszinó a háboru alatt betöltött, jótékony működésével például szolgálva minden más egyesületnek. Kossuth Lajos-utcai pazar berendezésű palotáját s minden munkaerejét a háboru egész tartama alatt a háborus jótékony cél szolgálataiba állította; őszi és tavaszi estéi a főváros háborus életének legkimagaslóbb társadalmi eseményei voltak, melyek jelentőségét több ízbeni megjelenésével az udvar, a legfőbb katonai méltóságok, magas egyházfők s élén a magyar arisztokrácia legelőkelőbbjeivel a magyar uri társaság színe-java is honorálta. Az első *őszi estét* november 10-én fogjuk rendezni az Országos Kaszinóban. A műsoron a társaság s a művészvilág legkiválóbbjai fognak szerepelni. Egyelőre ennyit, *A Társaság* olvasóit részletesen fogjuk időnkint a továbbiakról értesíteni.

*

Kaszinói fecsegések. Természetesen politikára fordult a szó.

— Azt persze mégsem tudjátok kisütni, volt-e hát Svájcban Mihály, vagy sem.

— Talán nem is ez a dolog lényege. Azzal a bizonyos előkelő franciával feltételezett svájci tárgyalás csak képlet, melyet azok hangoztatnak, akik nem merik a gyermeket nevének nevezni. Ne kerüljessük a forró kását, mondjuk ki nyíltan, mint mindenütt, Magyarországon is van már, egyelőre kicsi párt, mely Németországgal kapcsolatban fokról-fokra merészebben hangoztat bizonyos még nem általánosan népszerű dolgokat. Miért kell ezzel annyira titkolóznunk? Elvégre külpolitikai kérdésekben is megoszolhatnak a vélemények. Vagy talán ne tudnátok, hogy ellenségeink táborában sem fenékgig tejfel — az egyetértés. A francia talán nem unja a nyakára telepedett angolt, az orosz — Kerenszkijt kivéve — nem ábrándozik egy újabb szövetségi alakulatról, a román nem sajnálja régen, hogy nem lépett a központi hatalmak szövetségébe, s a szerb, — nem, a szerb az ma is utál bennünket, akárcsak az olasz.

— És hol marad a szövetségi hűség, a becsület?

— Szegény kis rajongó! Te még mindig ott tartasz, azt képezed, hogy a háborut szerelemből vivják és hogy a nemzetek tovább is szeretkeznek, mint ahogy szükségük van egymásra? A diplomaták sem erénycsöszök, sem regényhősök. A diplomaták — csak diplomaták. Fondorlással, színjátszással, hazugsággal kalapálják össze a világszövetségeket, miért várjuk, hogy tisztességgel váljanak el az önző célokból összeállt barátok? Ameddig az érdek követeli. Ez ma a szomoruan igaz titkos jelszó; kifelé persze lehet komédiázni, amennyire csak beléje fér az emberekbe. Bizony pajtás, így van ez és nincs másképp.

— Politikai cinizmusod kétségbeejtő. De hát akkor miért harcolunk egyáltalában tovább?

— Csakhogy idáig jutottál; talán nem is tudod, hogy ezzel a kérdéssel a mai egész külpolitikát feltártad. Az összes harcoló nemzetek közül csakis kettő adhatna neked igaz választ, mi többiek össze-

Pipereszappanokat,
parfümöket, kozmetikai
cikkekkel

Brázaynál

szerzünk be. Budapesti
raktár: VIII., Baross-u.
43. szám alatt.

Cziráky József gróf
Sopronmegye főispánja.

ifj. Bolgár Ferenc
Máramarosmegye főispánja.

Somssich Tihomér gróf Hontmegye
Selmec és Bélabánya városok főispánja.

néznénk s egymástól lesnénk, mit felel a másik. S ebben rejlik a világháboru összes tragikuma. Három évig sok mindent lehet cifra frázissal takargatni, a népek kétségbeesése és nyomorusága azonban a szép, a nemes, a valóban hazafias célok közül, mint olvadó hó alól a meztelen csontkarok merednek felénk. A rövid háboru vakít, lelkesít, a hosszú kijózanít.

— S nem gondolod, hogy könnyen hazafiatlannak nevezhetne valaki merész szavaidért?

— Ostoba struccpolitikus igen, a józanul gondolkodó és őszintén beszélő azonban megért és nekem ad igazat.

— Helyes. Arra felelj azonban, ezek után milyen politikát folytatnál te, ha két napig külügyminiszter lehetrél?

— Ohó! ellentámadásba lépsz? Célozni élesen tudsz, eltalálni azonban nem fogsz, — mert kitérek a válasz elől. A bécsi Ballplatz boszorkánykonyhájában főznek, készítenek valamit, a szakácsok azonban más menüről beszélnek, mint amit a csak kevesek által megérezett finom pecsenyeszag sejtet velünk. Czernin gróf még nagy meglepetésekkel fog szolgálni Európának, — úgy tudom, te is európai vagy, várd be a választ a jelenlegi külügyminisztertől — esetleg, ha másképp fordul a dolog, Andrassy Gyulától.

*

Erzsébet királyné emlékezete.
Dicsőült Erzsébet királynénk halálának évfordulóját a hagyományos kegyelettel ülte meg a hivatalos világ és a főváros közönsége. Az állami, városi és megyei középületekre kitűzték a fekete zászlót, a *budavári koronázó főtemplomban* pedig hivatalos gyászistentiszteletet tartottak. A szentély előtt a diszes ravatal, rajta a királyné koronái, cimerei és a spanyol etikettnek megfelelően a nyitott legyező, fehér keztyű és a királyné imakönyve. Az ünnepi gyásmisét dr. Nemes Antal c. püspök mondta.

A király családja a wartholzi kastély kápolnájában résztvett a néhai Erzsébet királyné emlékének szentelt gyásmisén.

*

ostffi Ostffy Lajos dr. Vasvármegye főispánjának esküvője Koltai Vidos Katával.
pósfalvai Tulok Mädy felv.

Izabella főhercegnő néhány napot a westfáliai Anholtban töltött unokája látogatására. A főhercegnő a bécsi gyorsvonattal vasárnap este 9 óra 45 perckor Pozsonyból Budapestre érkezett és a Dunapalotában szállott meg. Kiséretében voltak: *Gabriella* főhercegnő, *Szécsen-Wimpfen* grófnő főudvarmesternő és gróf *Cappy* kamarás. A főhercegasszony kíséretével hétfőn este 9 óra 50 perckor hajón Mohácsra utazott. A fenséges asszony 26-án fog Budapestre visszaérkezni.

*

Mária Valéria főhercegnő Wallseeba utazott.

*

Károly István főherceg és felesége *Mária Terézia* főhercegnő a poseni Sielicből, ahol leányukat látogatták meg, visszatértek a galíciai Zwieche.

*

Stefánia kir. hercegasszony és férje *Lónyay Elemér* herceg hosszabb időt töltöttek Tátrafüreden. A Tátrából visszatérőben a hercegi pár Kassán kiszállott. Tiszteletükre a püspöki palotában dejeuner volt, mely után megeztették a dómot s a Rákóczi-sirbölt. A sirbölt vendéglönyvébe a főhercegnő *Stefánia vöröskeresztes nővér, herceg Lónyay Elemérné* nevet írta be. Később több katonai kórházat látogatott meg a hercegi pár, valamint a katolikus legényegyesületet, a domonkos apácák zárdáját s az orsolyiták női gazdasági intézetét s végül a rokkant intézményeket. A hercegi pár este 6 órakor haza utazott Bodrogolasziba.

*

A hercegprimás Budapesten. Dr. Csernoch János biboros-hercegprimás hétfőn délután a fővárosba érkezett, hogy résztvegyen a főrendiház ülésén.

*

Uj főispánok.

Inámi Bolgár Ferenc, 1886. évi június hó 26-án született Budapesten. Egyetemi tanulmányai befejeztével közhivatali pályára lépett 1906-ban. Először a miniszterelnökségnél szolgált, a hol két évig az államtitkár titkárja volt. 1908-ban a cs. és kir. külügyminiszterium szolgálatába ál-

lott és 1912. évben a bolgár-török háboru alatt konstantinápolyi nagykövetségünknel teljesített mint titkár szolgálatot, ahonnan 1913-ban a nagykövetek konferenciája alkalmából titkári minőségben londoni nagykövetségünkhöz osztották be. A háboru kitörésekor mint első titkár a durazzói cs. és kir. követségnel nyert beosztást, ahol 1914. év végéig maradt. Albániában szerzett nehéz maláriájából való kigyógyulása után mint hadiönkéntes az első honvéd-huszárezredhez vonult be s az északi harctérre vezényeltetett frontszolgálatra, ahol az ellenséggel szemben tanusított bátor és vitéz magatartásáért két vitézségi éremmel tüntették ki s megkapta a Károly-keresztet. Folyó évi július hó 7-én Máramaros-vármegye főispánjává történt kineveztetése az északi harctéren érte s onnan utazott székhelyére. Már mint főispánt Ó felsége a polgári hadi éremkereszt I. osztályával tüntette ki.

Cziráky József gróf cs. és kir. kamarás, Cziráky Béla gróf főudvarnagy, aranygyapjas vitéz és Esterházy Mária grófnő fia, 1883-ban született. A középiskolát a bécsi Theresianumban végezte s ez idő alatt cs. és kir. nemes-apród volt. A jogot Bécsben és Budapesten hallgatta, ahol államtudományi doktorátust szerzett. Önkéntesi évének leszolgálása után a sopronmegyei birtokán gazdálkodott és tevékeny részt vett a megyei életben. 1909-ben tényleges katonai szolgálatra vonult be. A csornai választókerületben 1910-ben mint pártonkívüli 67-es jelölt csekély szótöbbséggel kisebbségben maradt Rakovszky Istvánnal szemben. 1911-ben a főrendiház tagja lett. A háboru kitörésekor mint főhadnagy vonult be, a szerb harctéren megsebesült, és a bukovinai, wolhyniai, keletgalíciai, erdélyi harctereken 35 hónapot töltött, ahol több kitüntetésben részesült. A koronázás alkalmával a király aransarkantyus vitézzé avatta.

Somssich Tihamér gróf, 1877-ben született Kadar-kuton. Az önkéntesi évet 1894-ben szolgálta s azután 1901-ben, mint tényleges tiszt szolgált. Tartalékba helyezése után a budapesti kereskedelmi akadémiát végezte, majd országgyűlési képviselővé választották. A háboru kitörésekor ő is bevonult. Szerbiában mint századparancsnok, a Kárpátokban és Galiciában mint osztályparancsnok teljesített szolgálatot. Bátor magatartásáért a hadiékítményes katonai érdemkeresztel tüntették ki.

*

A képviselőház karzatán. A szerdai bemutató karzata nem volt kevésbé érdekes a Ház földszintjénél. A kicsiben a római kolosszeumra emlékeztető terem megfigyelésekre pompásan alkalmas nézőtere jól ismert nevek tömegével telt meg. Az aktuális szereplők csa-

ládtagjai közül *Földes Bélánét* és leányát *Mikszáthnét*, a fiumei kormányzó *Jekelfalussy Zoltán* feleségét és leányát láttuk két közeli oszlopsorban. *Tisza Istvánné* grófné és *Bölyny Józsefné* régi megszokott helyét ifj. *Tisza István* gróf és felesége foglalták el ezuttal. A szomszéd karzaton a volt temesmegyei főispánné, *Joannovich Sándorné* és leánya ülnek. Három kegyelmes asszony: *Bernáth Gézané*, *Lánczy Leoné* és báró *Ghillány Imréné* élénken figyelik a beszédeket. A két *Guttman* bárónét *Vermes Zoltán* és *Windisch-Graetz* Lajos herceg képviselők mulattatják a középső karzaton. *Berzeviczy Albert* és *Bernáth Géza* a főrendek karzatáról kísérik nagy figyelemmel az eseményeket. Közelükben *Wlassics Gyula* báró érdekesen okos fejét látom. Önkéntelenül is arra gondolunk, meddig marad Magyarországnak ez a nagyészü férfja a karzaton? *Széchenyi Viktor* gróf szépen dekorált igaz magyar huszáros alakja iránt érdeklődik közelemben egy feltűnő szép német hölgy.

— Lássá, kérem, erről a tisztról száz lépésről is megláttam, hogy magyar mágnás, — fordult szomszédjához.

Egyáltalán sok érdekes megjegyzést szórt szét a szellemes germán dáma a körülötünk és alattunk nyüzsgő publikumra, a szünetnek azonban vége volt, *Tisza* szólásra emelkedett s a német hölgy ezzel fejezte be mondókáját:

— Das ist der Tisa? Ich habe ihn ganz anders vorgestellt.

*

Házasság. Thurapataki és komjáthnai *Thuránszky Pál* cs. és kir. huszárfőhadnagy és nemes *Walther* Margit Sátoraljauhelyen házasságot kötöttek.

*

Apponyi Rudolfné grófné Szekszárdra utazott. *Elek Pálné* Mária leányával Tátralomniczról a fővárosba érkezett.

Ferenczy Ida a Semmeringről visszatért Bécsbe. *Orczy* Andorné báróné a telet Budapesten tölti. *Rickl* Gyuláné és leánya visszatértek a fővárosba. *Solymossy* Ödönné báróné a sopronmegyei Nagylózson tartózkodik.

Vay Lászlóné báróné a biharmegyei Zsákön időzik. *Vázsonyi* Vilmosné szeptember hó végéig Balatonfüreden marad.

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

A legnagyobb kényelemmel berendezve.

Étterem. Bar. 5 órai tea.

TE.

I.

A szemed gögös és tüzes,
Mint izzó parázs jég között;
Vajjon milyen a szemed akkor,
Ha szerelemért könnyörög?

Az ajkad büszke és erős,
Vajjon hány csók vérezte fel...?
Milyen, milyen az ajkad akkor,
Amikor csókot követel?

És bátor, harcoló kezed,
Ami megölt már sorsokat;
Milyen, ó vajjon milyen akkor,
Mikor gyöngéden simogat?

II.

Most még menekülhétnek tőled...
Még elfuthatnék könnyű lábon...
Még kiálthatnám: Nem, nem, hagyj el!
De nem kiáltom.

A szememen most aranykőd van:
Titokzatos jövődök ködje...
Széttéphetném még! De csak nézek...
És várom, jössz-e?

Pedig holnap, — holnap tán késő!
Az álomhid tán már fölégett!
Most kellene szaladni, futni...!
S csak állok. Nézek.

III.

Mért is jössz, kedves homlokoddal,
Ifju erőd diadalában;
Csak megszólalsz, s a szívemben már
Nyíló virág van.

Mért is jössz, sugaras szemeddel,
Sugara a szívemig ér el;
Úgy tele van veled a szívem,
Mint junius a napsütéssel.

Mért is jössz, ó, mért akarnád,
Hogy szeresselek elepedve...?!
Szálldos a szerelmem körül
Mint fénylő láng körül a lepke.

Andorffy Mária.

Baranyay Imre, Baranyay Miklós és Bethlenfalvy Edith fia.
Labori felvétele.

Régi magyar társaság.

Köváry László Erdély történetirója, Jakab Elek nem kevésbé. Erdemes férfiú mindkettő. Amaz arról nevezetes, hogy jelentékeny szaktudományos működése több évtizedre nyult vala már akkor, midőn beválasztották a magyar akadémiába, mint ahány önálló tudományos művet irt valaha is, ezen akadémiának nem egy tagja; emez — Kolozsvár szépnevű történetirója, a székely természet megvesztegethetlen prototypje, — pedig arról nevezetes, hogy amily lankadatlan buzgalommal és tiszteletreméltó belemélyedéssel végzi nemcsak hazafias szellemü korrajz-ecsetelő történelmi tanul-

Hungária Nagyszállóda

Elsőrangú ház Budapesten.

Minden modern kényelem: fürdő, telefon, meleg és hideg vízvezeték.

Étterme az uri világ találkozója.

Schubert. *A Modern Színpad új műsorából.* Zenei kép. A diszletet tervezte Feiks Alfréd. (Földváry János, Palotai Árpád, Lukács Sári). Mészöly felvétele.

mányait, de még a lélek-fárasztó »pizsmogó munkát« is a levéltárakban, könyvtárakban: éppoly rendithetlen mokány góbésággal tud »respectus«-t szerezni a maga jól fölismert jogainak. Kiköt ő Pulszkyékkel ha kell sőt még Jekelfalussy Lajossal is!

Alighogy föl-vándorolt az erdélyi levéltárral Budára a miniszterium palotájába, megmutatta, hogy kell érvényt szerezni a magyar önérzetes állam tisztviselőjének a maga elvitázhatatlan jogait illetőleg, még szemben hivatalbeli főlebbvalóival is. Akkortáiban éppen az ő dolgozószobájának tőszomszédságában irtóztató zakatolást végeztek napestig holmi kőművesek, lakatosok, ácsok s egyéb szenvedélylyel politizáló, de a levéltári munkálkodás csöndes postulatumai iránt nem valami nagy érzéket tanusító mesteremberek. Megkinozták Jakab Eleket akaratlanul is, mint pár évvel ezelőtt tudós Wenczel Gusztávot. Philosophi lemondással türte ez a zakatolást, szó nélkül dolgozta tovább nagybecsü értekezéseit és mindössze csak azon elégtételt vette magának, hogy évek mulva panaszolta el a dolgot egyik akadémiái munkálatában. Nem így Jakab Elek. Fölveszi magára attiláját, tán még ősi fringiót is köt hozzá és jelenti magát a miniszteri tanácsosnál: »Uram, én Jakab Elek székely nemes, 48-iki honvéd-

kapitány vagyok; ki rendelte el tőszomszédságomban ezt a zakatolást?»

— Hát én meg Jekelfalussy Lajos magyar nemes és szintén honvédkapitány vagyok, — ha akarod tudni, én adtam ki a parancsot és a piszkafától az ágyuig állok szolgálatodra!

Jakab Elek tudós létére is nem azért született székelynek, hogy okos ember is ne tudna lenni egyuttal: elértette tehát helyzetének magyar-székely természetét, — egy hanggal szívélyesebbre eresztette a diskurzust és oly szeliden, mintha csak valamely sudár Nyikó-parti menyecskét akart volna megszelidíteni, azt mondja:

— Méltóságos uram: Magad is beláthatod, hogy ily zaj mellett nem teljesíthetem hivatalos kötelességemet.

Már erre aztán Jekelfalussy is másként vette a dolgot és rögtön véget vetett a zakatolásnak, — annyi candorral, hogy még hajdani nagyhirű tanára, Passaglia atya is örömét fogta volna találni zseniális tanítványának eme jellemzőleg magyarosan bürokratikus eljárásában.

Senkisem szerette Jakab Eleket anynyira, mint Erdély Széchenyije, a nagy gr. Mikó. Bizalmas munkasegéde volt ő a lelkes főuri írónak éveken át és mint e nagylelkű hazafias mecénás tanácsadója meghálálhatlan szolgálatokat tett az erdélyrészi nemzeti közművelődés ügyének.

Finály Henrik szintén kedvence volt a nagy erdélyi grófnak. Kitünő latinista és egészen modern ember, egyik legmunkásabb tanára a fiatal kolozsvári egyetemnek.

Gr. Mikó Imre nagy ur volt; nagy háztartást vitt, de a konyhája magyar volt minden ízében.

Végső éveiben sokat betegeskedett, családi csapás is, bár régebb keletű, sebzette nemes lelkét, — nem csoda, ha veleszületett vig kedélye dacára, utóbb na-

gyon elkezdett időről-időre komorodni. Nagyszámu tisztelői tűnődve jelentek meg vendégszerető marosujvári kastélyában; egyik is, másik is csak azon törte fejét, hogy ugyan mivel lehetne a betegeskedő főurat némileg fölvidítani. Többen próbát tettek, — főrangu barátai, átutazó képviselők, tudósok, írók. Nem sikerült. Végre beállott Finály Henrik. Leülnek az asztalhoz. Alig szóltak néhány szót: és a gróf arca ismét a régi kedélyességében ragyog. Vajjon mi történhetett? Ki ejthette ki ama varázsszót, amely ily hirtelen eloslatta az elkomorult kedély fellegeit?

Finály Henrik volt. Ismerte a maga emberét; mint valamely távirati sürgönyét a tudományos szellemvilág csatáinak, úgy hozta meg a grófnak legujabb, de bizonyára nem legkomolyabb — buvárlati eredményét. Fölfedezte grófi barátjának, — hogy már Marcus Terentius Varro is ismerte a — turós haluskát. Ennyire szerette a magyar konyhát gr. Mikó; ennyire leleményes társalgó a mi jeles tudósunk Finály Henrik.

Legujabban áttetette magát a nyelvészeti osztályból a másodikba és tekintve ritka alaposságu előtanulmányait, előre is örvendhetünk azon szellemes termékeknek, amelyekkel a történettudományt és régészetet fogja gazdagítani.

Háboru és izlés.

Még nyílnak a völgyben a kerti virágok, de látod amott — a Kossuth Lajos-utcában már megjelent az első őszi kosztüm spórolós bricsesz-szoknya és rövid kabát formájában. És látod, amott a korzón már sétáltatják az új selyemkalapokat a szalmák után, sőt urambocsá' már papírt is láttunk egy elszánt forradalmi fejecskén. A nap mosolyogva gyönyörködött a háborus remekmű tarka színeiben, de a Gellért kopaszodó feje mögül egy haragos barna felhő uszott a Duna felé és mi iszonyodva gondoltunk a bekövetkező tragédiára, amikor a papír-rózsa színe rózsaszínűre fest egy haloványra ijedt női arcot a zuhogó esőben.

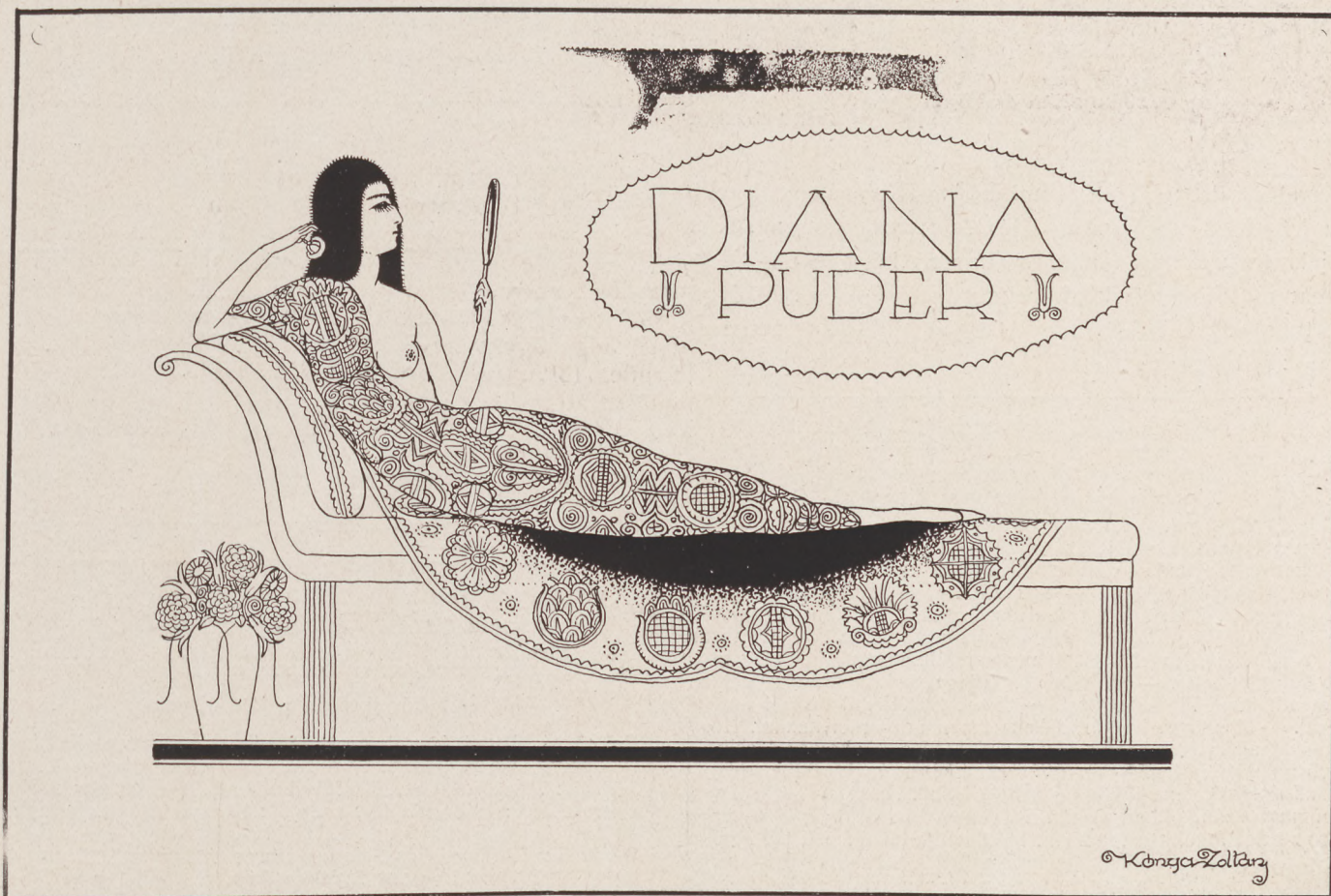
Persze, a drágaság... Felkiáltójel helyett már csak a lemondás, a reménytelenség három pontja illik e szó után és a legöregebb divatlevél-írók emlékezőtehetségét is hiába idéznők, hogy fogalmunk legyen a száznegyven koronás szövetek és kilencven koronás selymek birodalmának fejvesztett féktelenségéről. Élni azonban muszáj és ha nagyon keres az ember, még talál egy-két emberséges úri céget, a hol aránylag mérsékelt áron tisztességes árut vásárolhat.

C'est la guerre, — mondjuk, Isten tudja hanyadszor, három év óta és belenyugszunk a változhatatlanba, a Hinterland fejtetőre állított terepviszonyaiba és meg kell értenie önöknek is nagyságos, sőt méltóságos és kegyelmes asszonyaim, hogy hogyan kell divatot csinálni áru nélkül. Kell, mert lám, az új idők dámái ismerik már a háborus grande toilette titkát. Hüs Wertheim

szelencében őrzik, tul rózsafa-butoros Biedermayer — termeken. Egy kicsit messze van, mire az aszony eljut odáig, éppen azért inkább ajánlatos a rövidebb ut, a hová a finom izlés kíséri el a divat zarándokait. Erre az utra kevesen vannak a választottak és nem hangos reklámtáblák jelzik az irányt.

Egy-két jónevű, kipróbált cég a régiek közül és készen is vagyunk a forrással, ahol Divatország hadseregének municióját őrzik. Új cég a háboru éveiben alig alakult szilárd alapon a divat terén, ami szinte természetes és a konjunkturák tekintetbe vétele mellett. Egyéni vállalkozásról is kevésről hallottunk, — a szalonoknak kedvez is, nem is a háboru — de egy francia internálásból hazakerült urileány szerencsés kezdéséről örömmel vettünk tudomást. *Kereszty Ilona* keserves hónapokat töltött az udvarias gallusoknál s most hogy nagynehezen hazajött, szorgalmas munkával igyekszik felejteni számkivetése bus idejét. Szalonja a váci-utcai Navratil-házban a tiszta izlést, a finom kultuszát képviseli és minden ruhadarab, mely tőle kerül ki, a világlátott hölgy egyéni stílusát viseli magán. Ez a stílus egészen eredeti felfogású kreációkban nyilvánul, melyek nem divatképek, vagy modellek után készülnek, hanem a rendelő egyénisége ad szint és formát minden kis darabjának.

A nyár elmúlt. A kerti virágok még nyílnak, a kalendárium sem beszél még őszi-ről, de az offenzíva már megkezdődött a divat frontján. Lesznek sebesültjei a nagy csatának, vérző szívek, kifosztott pénztárcák jelzik majd a küzdelem nyomait, de szükséggel, kény-

Őszi kosztüm és köpenyeg.

Czeittel divatrajza.

szerrel és drágasággal szemben igazi győzelemről csak ott lehet szó, ahol finom izlés és tartózkodó mérséklet a jelszavak. Az új milliomosok szertelensége nem diktálhat csak nagyon kis köröknek, ott, ahová a mosolygó Fortuna sok ajándéka mellett egyet, elfelejtett magával vinni: uri gusztust. —yv—

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —
A Társaság új telefonszáma: József 25—11.

F. M. Arad. A fényképet köszönjük, de sajnálatunkra már későn, a Balaton szám lezárása után érkezett. Máskor élesebb képeket és fénytelen jó másolatokat kérünk, mert ezek nem alkalmasok a sokszorosításra. — *Sné Kőbánya*. Bizony ez nem vált be. — *Lovas*. Köszönjük a kedves képeket. Közölni fogjuk. — *Balaton*. Örülünk, hogy Balaton számunk annyira megnyerte az ön tetszését is. Ennek a szép magyar tónak nem lehet elég propagandát csinálni. — *Érdeklődő*. Eljegyzésekről ezen a helyen nem adhatunk fölvilágosítást. — *Zenó*. Feltétlenül be kell mutatkozni. — *Kisváros*. Ne törődjék az ilyen apró pletykákkal. Hogy a máslit a hajában hordja-e vagy a derekán — ahogy jól esik — egyformán izléstelen. — *Ambittó*. Ha jó és szép közöljük, de dilletáns dolgokkal ne jöjjön. — *Vidéki leány*. Az Őszi estékről éppen mai számunkban írunk. Még nem biztos, egy, kettő vagy három estét fogunk-e rendezni. Minden attól függ, nem indulnak-e meg a béketárgyalások, mely esetben Stockholmban — vagy másutt leszünk. Az a kérdés tehát mit kíván inkább: Őszi estéket vagy Békét? — *Egy asszony*. Az egyik egy kis javítással jönni fog.

Brachfeld F.

Ő csász. és apost. kir. felsége kamarai szállítója.

Uri ing és divatujdonságok.

Uri ruházat mérték szerint.

Női és férfi kész felöltők.

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Különlegessége: Tábori selyemingek.

Madonna. Selyemhímzés a XVII. századból.

Felelős szerkesztő: DOBAY ISTVÁN

Laptulajdonos: DOBAY ISTVÁN és SZÉNÁSY SÁNDOR DR.
Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—05.

Kardos műterem

fényképészeti műterme

Budapest, IV. kerület, Váci-utca 11/b.

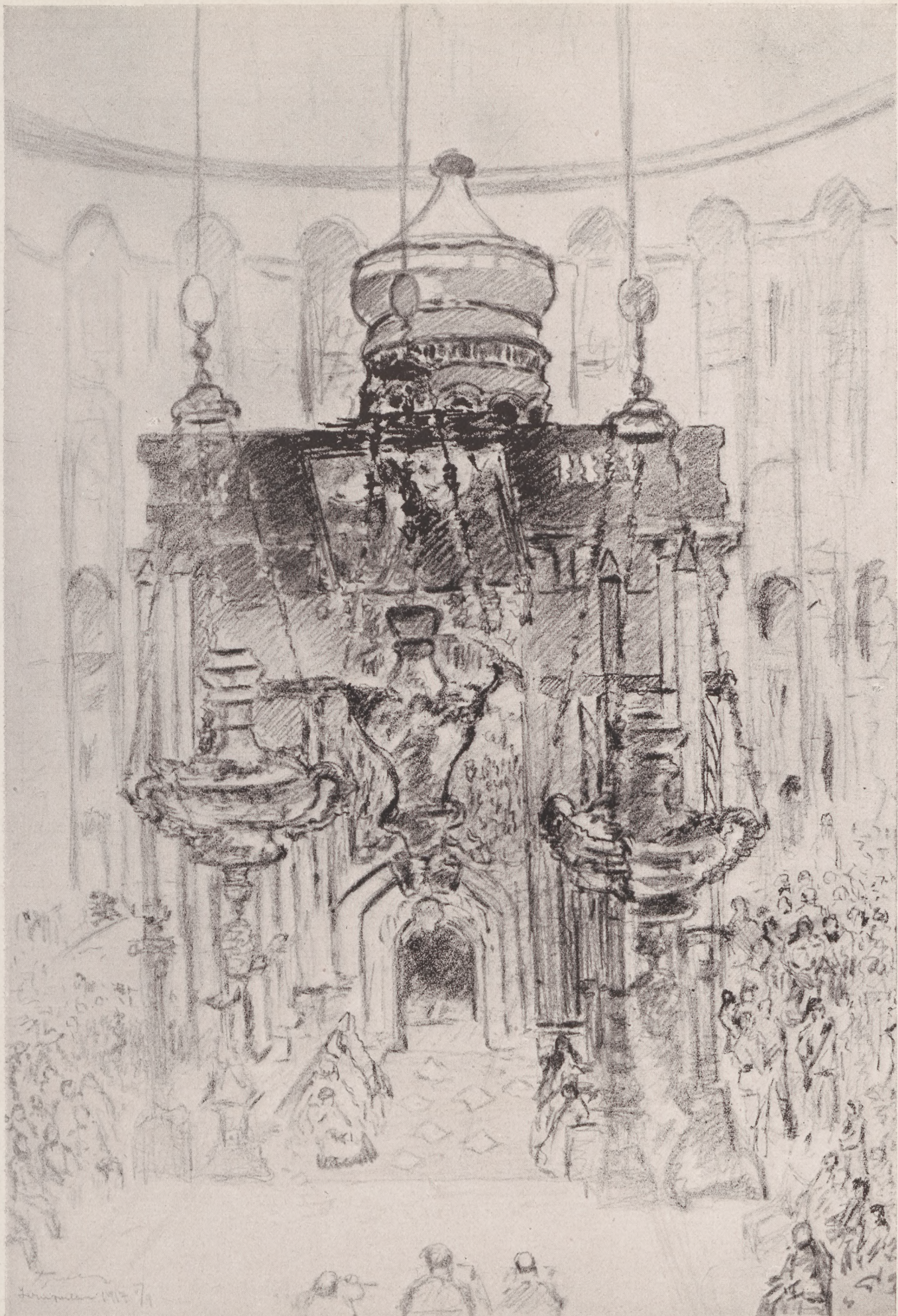
Telefon: 105—80.

Modern Szinpad

IV., Koronaherceg-utca 6. szám. Telefon 93—16.

Ma és a következő napokon új műsor:

Schubert. Zenei kép. Játsszák: Medgyaszay Vilma, Palotay, Földváry. **A kisasszony.** Apró tragédia. Irta: Harsányi Zsolt. Játsszák: Mészáros Giza, Kőkény Ilona stb. **Nyári kaland.** Kis operett. Irta: Gábor Andor, a zenét: Szirmai Albert. Játsszák: Kőkény Ilona, Vendrey stb. **Új Gábor-, Harsányi- és Szenes-tréfák.** Emőd Tamás és Szirmai Albert új dalai. — **Kezdeté pont fél 9 órakor.**

Magyar katonai mise Zita királyné születésnapján a szent sír templomában Jeruzsálemben.

Tyroler Oszkárnak A Társaság részére a helyszínen készített vázlata.

A Társaság

rendkívüli száma

A KIRÁLYNÉ

megjelent. Nem előfizetők részére ára 1 korona
50 fillér. Postautalványon megrendelhető
A T Á R S A S Á G kiadóhivatalában, Buda-
pest, IV. kerület, Reáltanoda-utca 18. szám.

DOBERDÓI DÁRIDÓKON

Remethey Fülepp Dezső nyolcas honvédtüzérfőhadnagy versei a földre szállott pokolról, a karszt lelketlen vérességéről és véres lelkéről. Mintha e sorokból a doberdói harcok magyarok szívének együttese zengene erőteljes és finom harmóniában. **József főherceg őfensége**, a dicsőségkoszoruzta doberdói hadvezér gyönyörű Előszavával! Senki könyvespolcáról nem hiányozhatik! **Mühlbeck Károly** színes címlaprajzával. Ára 2:50 kor. Postaköltség 45 fillér. Megrendelhető a Társaság kiadóhivatalában, IV., Reáltanoda-utca 18. szám. Kiemelkedik a háborus irodalom könyvei közül!

A CS. ÉS KIR. 23. GYALOGEZRED

HADI ALBUMA

1050 harctéri kép és rajz, 100 érdekes cikk és vers. A világháború első két évében kiténtetett és elesett 23-as hősök írásban és képen megörökítve. 300 autogramm uralkodóktól, hadvezérektől és ezredbeliektől. A számos díszes kiállítású csoportképen több mint 3000 ezredbeli arcképe található. Szerkesztette KUN JÓZSEF JENŐ tart. főhadnagy. Ára 20 kor. Megrendelhető a Képes Hadiújságnál. Táborig posta 632.

Édes pillanatok! A gyerekek hála Istennek egész életük egész életük voltak - de nem is hagyott ki a hárból az a kislány kislány - igazán halás vadon utca drágám! hogy megtanítottál harcolásra

Fiatal lányok és asszonyok figyelmébe!

Most jelent meg III. kiadásban

A fiatal lány otthon

Írta: ifj. Gonda Béla

„A női divat művészete” szerzőjének legújabb műve.

TARTALOM: Az otthon. Leányszoba. Művészet, irodalom, zene. Társaság. Kézimunkák. Öltözködés. Pályaválasztás. Háztartás. Fegyelem. Jótékonyság. Vallás, hit. Család.

Ára 4:50 postaköltség 30 fill.

Megrendelhető A Társaság

:: kiadóhivatalában ::